

[Socialministeren.]

hed for en vej frem. Regeringen er ikke, som det ærede medlem hr. Alfred Jensen vil give det udseende af, ligegyldig med hensyn til beskæftigelsen o. s. v. På det område som på andre vil vi øve en indsats, for det er klart, at det, der skal til, først og fremmest er beskæftigelse, og at denne lovgivning kun er foranstaltninger, der træder til i nødsituationer.

Jeg beder altså om forstående behandling af de lovforslag, regeringen har fremsat, og om, at udvalget vil fremskynde arbejdet, så de inden længe kan blive vedtaget.

Leonhard Hansen: Jeg forstår godt, at socialministeren ikke er vildt begejstret over den tilslutning, der er givet lovforslagene, og man kan måske også, som det ærede medlem hr. Fibiger, mene, at han måske skulle have ladet være med at fremsætte dem. Men hvorfor det? Det er ganske naturligt, at man håber, den sunde fornuft kommer til at råde og man må komme til erkendelse. Ud fra den betragtning er lovforslagene fremsat, som de blev det sidste gang.

Jeg synes, det var overflødig for det ærede medlem hr. Alfred Jensen at komme med bemærkninger om og kritik over, at arbejdsløshedslovforslaget ikke var tilstrækkelig omfattende efter forholdene. I socialdemokratiet vil vi hellere have lidt end intet, og jeg ser hellere, at dette lovforslag bliver gennemført end et andet, som vakte mere modstand i kredse, der findes i denne sal.

Det ærede medlem hr. Sønderups betænkeligheder forstår jeg var udelukkende af økonomisk art, og det kan jo heller ikke være anderledes. Det ærede medlem har selv været minister på dette område og må have sat sig ind i, hvor svært det er for dem, arbejdsløsheden går ud over. Selvom det ærede medlem ikke har haft den uhyggelige arbejdsløshed på nært hold, kan jeg ikke tænke mig andet end, at han ved, hvor forfærdeligt det er for dem, der har mistet deres arbejde, at se deres hjem ribbet og nød og elendighed i familien. Jeg synes, at i ethvert samfund må den første pligt være at sørge for, at der er en virkelig ordentlig sociallovgivning, som gør det muligt at hindre de nødstilstande, som uvægerligt kommer i den tid, da folk bliver arbejdsløse og ikke selv er i stand til at udrede det fornødne.

Det ærede medlem hr. Sønderup spurgte om, hvorfra man skulle skaffe pengene. For mig spiller dette slet ikke den store rolle, for der skal nu engang hjælpes på de tilstande. Når samfundet ikke kan sørge for, at der i

landet er arbejde til alle, må det minsandten sørge for, at de arbejdsløse i alt fald får en understøttelse, de kan leve nogenlunde anstændigt for, og hvis man ikke har midlerne til det, må man tage dem andre steder fra og spare på andre områder, hvor man har sat sig opgaver.

Det ærede medlem hr. Fibiger talte om omskoling af ufaglærte, og at det var galt, at man ikke havde faglærte nok, fordi det gik ud over produktionen. Jeg for mit vedkommende er ikke imod, at man sørger for at få en så stor omskoling som muligt. Det er et spørgsmål, som slet ikke er ukendt indenfor arbejderkredse, f. eks. er man indenfor den store metalindustri stærkt i gang med at omskole ufaglærte til faglærte. Men jeg kan ikke se, at det kan hjælpe noget i den retning, det ærede medlem omtalte, idet jeg forstod, at det ærede medlem mente, man derved kunne få billigere arbejdskraft, for det er naturligvis ikke meningen — det er givet. Det, der er tale om, er at omskole arbejderne, så at ufaglærte kan gå ind i arbejdet, hvor der før kun har været faglærte arbejdere, og hvor arbejdet ikke er af anden art, end at ufaglærte arbejdere kan omskoles til det. Men det er givet, at de kan ikke gå ind og tage de faglærtes arbejde til en billigere pris. Det tror jeg aldrig nogensinde det ærede medlem kommer til at opleve, men omskoling er jeg ganske sikker på kommer engang.

Det ærede medlem hr. Fibiger må have misforstået min udredning af spørgsmålet om understøttelsen til ikke-forsørgere. Jeg har ikke talt om en forhøjelse af taksterne, det er der slet ikke tale om i det foreliggende lovforslag. Der er kun tale om en ændring af reglerne, hvorefter man tager hensyn til den gennemsnitsfortjeneste, som findes. Man ønsker grænsen ændret fra $\frac{2}{3}$ til $\frac{4}{5}$ af gennemsnitsfortjenesten for forsørgere uden børn og ikke-forsørgere. I almindelighed når man det aldrig nogensinde, men det kan naturligvis lade sig gøre, og efter min mening var det rimeligt, at reglerne var ens for alle parter.

Det ærede medlem hr. Aage Føgh var bange for bestemmelsen om ikke-forsørgere, fordi han mente, den ville svække arbejdslysten. Det er helt forkert. Jeg har hørt den udtalelse nogle gange gennem de år, hvor jeg har været med til behandling af disse sager. Jeg tror, man ser forkert på det, når man går ud fra, at arbejderne i realiteten først og fremmest er inde på at ville snyde arbejdsløsheds-kasserne og gå uden om lovbestemmelserne. Det er slet ikke